

Kodumeri

Meri, mis rahutuna tundub,
meri, mis suurena näib,
selle juures üles ma kasvand
ja kui vaja siis eemale läind.
Meri, mis koduna tundub,
meri, mis üksikuna näib,
seal vabalt tunda enda võid
ja üksikuna ringi hulkuda võid.
Meri, mis ilusaim tundub,
meri mis võimsana näib,
selle juures üles ma kasvand
ja kui vaja, siis eemale läind.

Sandra Süld
7. kl

Noorte filmi tunnustati

Muhu noorte film "Ründe-
joonel" sai Kanal2 filmikon-
kursil lahingustseenide eest
ergutuspreemia, kirjutab 4.
veebruari Oma Saares Sergio
Selder.

Muhu valla noorimad kodanikud hõbelusikapeol. Loe ka lk 1.

Arvo Vaga

Uus reisiraamat tutvustab ka Muhut

Saksa ja inglise keeles ilmus hiljuti Thea Karini turismiraamat "Saaremaa – Muhu, Abruca, Ruhnu, Vilsandi". Thea Karin on puhuti Muhumaa Võiküla elanik, kes kirjutabki enda sõnul ainult saksa keeles, on pikka aega Austria raadios töötanud ja teeb ka praegu neile Eestist kaastööd.

Thea Karin kirjeldas raamatu sünniraskusi, kuna Eestis on aktuaalset kirjalikku materjali saarte kohta vähe liikvel. Nii suhtles ta kohalike inimestega, kes aitasid teavet otsida,

Eesti suursaadik Berliinis Mart Laanemäe, Saksa Eesti Foorumi esinaine Aino Siebert ja Saksa illusionist Alex Harmann. Tagaplaanil E. Tüüri karikatuudid.

saatsid ajaleheartikleid jms. Nende ja kirjastuse "Varrak" kaasabil saigi ilmuda uus turismiraamat paaris tuhandes eksemplaris.

"Oma raamatus panin rõhku baltisakslaste huvidele," rääkis Thea Karin Muhulasele. "Põhitekti tõlkis inglise keelde mu kaasautor Neil Taylor, kuid inglisekeelsele lugejale suunatud tekst on pisut erinev, kuna inglaste perekonnad Eestiga nii seotud ju ei ole. Neil rõhus rohkem nõukogude aja peale." Jaanuari lõpus toimus

raamatu esitlus Shvaabimaal (Saksa lõunaosa) väikeses Gschwendi linnakeses. Endisse kõrtsi majakesse turuplatsi kõrval (koha otsis välja Eestist pärit Ülle Vaal) koondus üle saja inimese, ruumid olid rahvast täis. Esitluse põhikorraldajaks oli Saksa-Eesti Foorum ja Aino Siebert. Esitlusega ühel ajal avas karikaturist Eduard Tüür oma 15. näituse väljaspool Eestit, väljas olid eesti saksa fotograafi Jan Sieberti fotod klounimaailmast. Ka Thea Karini fotode vastu tunti elavat

huvi, küsiti isegi, kas tegu on fotomontaazhidega, kuna pildile oli saadud haruldasi loodushetki (nt linnuparv, jaanuaritorm).

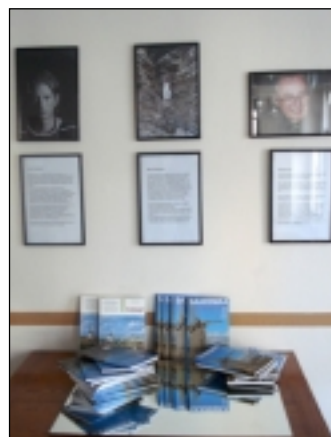
Üritust tuli avama Eesti suursaadik Berliinis Mart Laanemäe, kes pidas lõbusa kõne, samuti olid kohal ja tulid tervitama linnapea, Bundestagi saadik, Salsburgi kunstühingu juhataja ja läheduses elav Leedu aukonsul.

Kõnepidamise au sai Thea Karin endale. Ta rõhutas meie telefonivestluses, kui tähtsad on üritused, kus kohtutakse silmast silma ja inimesed saavad kohe küsida, mis neid huvitab. Posterite-plakatite kampaaniad nii efektiivsed ei ole. "Praegusel raskel ajal on ju oluline, et inimesed saaksid infot rohkem otse, sealt tuleb kindlasti suurem motivatsioon meid vaatama tulla," ütles Thea.

Kohtumist valgustas kohalik ajakirjandus pikkade artiklitega, kus mainiti, et üritus sai teoks ilma Eesti riigi toetuseta.

Thea Karin lisas, et raamat on kavas tõlkida veel soome ja läti keelde.

Anu Pallas

Osalejate fotod ja info jäävad pidulikult kõrvuti 24. veebruarini.

2 x erakogu

Muhu põhikooli üritused jaanuaris-veebruaris

28. jaanuaril leidis koolimajas aset aabitsapidu, millest võtsid osa lasteaiavanim rühm ning 1. klass. Peol näitas 1. klass noorematele seda, mida olid poole aasta jooksul selgeks saanud ning 0-klass sai tutvuda oma tulevase klassijuhataja Karina Kütiga.

30. jaanuaril toimus Muhu PK mälumängu esimene voor teemal „Muhumaa“. Seekord sai enim punkte 8. klass, teine voor toimub 23. veebruaril, teemaks Eestimaa.

13. veebruari hommikul leidis aset traditsiooniline sõbrapäeva aktus. 6. klass esitas selleteemalise näidendi ning 9. klassi tüdrukud lugesid vahele tekste ja laulsid kaks sõpradest kirjutatud laulu.

18. veebruaril tähistati Juhan Smuuli sünniaastapäeva. Suurematele klassidele toimus loeng tänapäeva noorte keelekasutusest ja keelest üldiselt.

23. veebruaril toimub kõigile kooli õpilastele vabariigi aastapäeva aktus.

Liina Tarvis

Aabitsapidu.

Vahetunnidisko
sõbrapäeval.

SÕBRAPÄEV

Sõbrapäeval rõõmus on minu sõbra meel,
sõbrapäeval rõõmus on minu enda meel.
Sõbrapäeval kaardi kingin sõbrale,
sõber mulle vastu kingib kena südame.

Täna oma sõpra
mu sõber tänab mind,
rõõmsaks jäävad meie meeled
terveks päevaks nii.

Merlin Mägi ja Karen Saksakulm, 3. klass

SÕBRAPÄEVAKS

Mu sõber on
nii tark ja virk,
mul seinal ripub tema pilt.
Ja pildi all on
väike silt,
et sõbrast ilma ei jää silk
ei ilma jää ka väike konn,
kes vahel harva
üksi on.

Ma igal väiksel sammul tean,
Et aitab mind mu sõber hea.

Kadri Ligi, 1. klass

SÕBRAPÄEV

Nüüd sõbrapäev on käes.
Meil tuju kõigil hea,
sest täna terve päev
sa sõpru meeles pead.

Sa saadad väikseid kaarte,
neil südamed on peal.
On need kui kaunid aarded,
ei sõbrad unu eal!

Marili Rihkrand, 3. klass

SÕPRUS

Kui sul sõpru pole,
siis elu hirmus kole.
Kui sul pole sõpra truud,
murest krimpsu kisub suu.
Sõpradega koos on lahe,
verivorstki maitseb, mahe.

Kaire Looris, 2. klass

Muhu saar

Saar, minu saar.
Nii väikene on ta,
kuid suure südamega
näib ta olevat.
Kui tärkab kevad,
siis nagu suur lill
see saar lõhnab,
nii soojalt ja magusalt.
Päikesest kuumaks köetud
kivile
joonistan ma oma armsa
saare kuju.
Loodan, et see jääb sinna,
mäletamiseks selle saare
kevadet
nii sooja ja magusat.

Liisa Seo
7. kl

Palve vabariigi aastapäeval

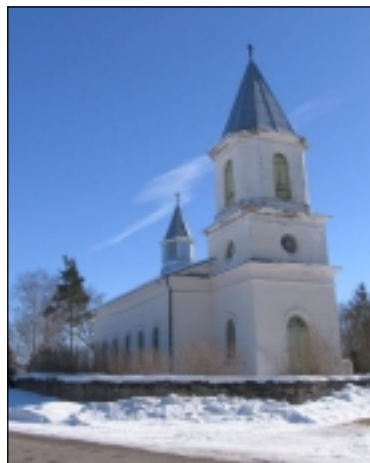
Issand, meie Jumal, kes Sa
kõike oma väega ülal pead ja
oma jumaliku ning kõige-
vägevama tahtega kogu
maailma valitsesd;

Kes Sa ühtedest esivane-
matest oled lasknud maa peale
palju rahvaid sigida ja neile
igäühele oma maa elupaigaks
oled andnud;

Kes Sa ka meie Eesti rahvale
oled rohkesti head teinud ja teda
tõe valguse poole juhatanud;

Kes Sa teda vabaduses oled
lasknud elada ja ka rasketel
aegadel teda oled toetanud ning
talle ja ka meie Kirikule uuesti
vabaduse kinkinud;

Sina Ise, Issand, võta vastu
meie tänupalved sel meie riigi
aastapäeval.

Hellamaa kirik.

Lase puhata nende hinged,
kes usu ja isamaa eest on
võidelnud ja langenud ning
kõigi hinged, kes vangis ja
võõrsil on oma elutee lõpet-
tanud.

Ja anna ka meile jõudu elada
selle vabaduse vääriiselt ning
kingi meile rahupõlve.

Hoiat rahu ja üksmeele
meie riigi võimused ja kogu
meie rahvast ning anna head
seisu pühale Kirikule siin
maal.

Sest sina oled Rahuvürst ja
meie hingede päästja ning
Sulle, Isale, Pojale ja Pühale
Vaimule anname meie au nüüd,
ikka ja igavesti. Aamen.

Palve õigeusu jumala-
teenistusest

Heikki Verendel

Nii see oli (20)

Lõpueksamiks pidime kirjutama ühe pikema töö mingil etteantud teemal ja ma valisin ladina keeles ülevaate Rooma ajalooost vanimatest aegadest kuni Augustuse surmani. Üks veerg pidi olema ülevaade poliitilisest, teine samaaegsest kultuurilisest arengust.

Augustuse aega kuulus minu lemmikpoeet Horatius oma optimistliku ja alati positiivse ellusuhtumise poolest, eriti ta luuletused varasest kevade tulekust. Teda ja ta luuletusi kirjeldades vallandasin oma keelepaela ja ta elufilosoofia võttis kopsaka osa tööst enda alla. Lõpptulemus oli rahuldav, ladina keele lektor palus luba töö paljundamiseks ja väljajagamiseks tulevastele õpilastele.

Õppeaasta lõpp ja jõulud 1970 lähenesid. Kui kahtlust enam ei olnud, et lõpuhinne varsti pedagoogilises väljaõppes käes, hakkasin oma dokumente vabaks kuulutatud kohtadele välja saatma. Ladina keelega ei olnud palju valida, mõned üksikud kohad Lõuna-Rootsis. Järsku tuli telefonikõne Kungsbäckast, unisest väikelinnast Göteborgi külje all. Ühel direktoril oli pooleks aastaks ajutise koha peale vaja rootsi ja saksa keele õpetajat. Nimetasin, et rootsi keeles mul puudusid akadeemilised tunnistused. Vastuseks sain, et see ei tähenda midagi, kui inimesel on ladina keeles akadeemiline tunnistus. Tulgu ma aga jõuluvahetajal tema poole juttu ajama.

Nii tegin ja kevadsemestriks 1971 oli käes koht põhikooli kõrgastmes rootsi ja saksa keelega. Pärast direktor rääkis mulle, et just ladina keel oli olnud see, mis teda helistama ajas. See pidi üks tõsine mees olema, kellel niisugused paberid lauale on panna. Muigasid omaette, kui kuulsin, et Kärneri Heikki peetakse tõsiseks meheks, aga noh, üks nali ilmas rohkem või vähem, see ei ole oluline.

Kevadsemestril 1971 algas siis töö Kungsbäckas Varla põhikooli kõrgastmes rootsi ja saksa keelega. Anita oli Malmös juba koha saanud ja jäi selleks semestriks sinna. Mina sõitsin esimesed nädalad autoga Göteborgi ja väikse Kungsbäckas vahet, üks ots 30 km. Linnas oli sel ajal umbes 20 000 elanikku, aga Göteborgi jõukam kiht oli avastanud Kungsbäckas kui väikelinna võlu. Suurlinna külje all mere ääres ilusal maastikul. „Roheline voog“ läks moodi ja Kungsbäckas hakkas kiiresti kasvama. Linna esimene

gümnaasium oli planeerimisel ja sai valmis järgmiseks õppeaastaks. Õpilasi tuli aina juurde ja koole hakati ka igal tasemel kiiruga juurde ehitama. Vajadus kasvas ka õpetajate järele. Mul ei olnud mingit raskust oma kohal pikendust saada, aga korraliseks kohaks oli vaja teoreetilist akadeemilist kompetentsi. Õpetajad olid sel ajal veel riigiametnikud ja koolides kehtis seadus, et töölt võis kuni kolmeks semestriks vabaks võtta edasi õppimiseks aineis, mida vaja oli. Palk käis edasi 10% vähendamisega. Andsin oma paberid vastavasse instantsi sisse ja seal tehti otsus, et mees, kellel ladina ja saksa keel juba tehtud on, õpib rootsi keele kindlasti ka veel ära. Algas pooleteistme aastane muretu tudengielu. Anita oli gümnaasiumis ladina ja kreeka keeles koha saanud, olime Kungsbäckas korteri ostnud. Millegi üle ei saanud kurta, kui naisel oli töö ja omal tervis ...

Aastad veeresid ja kuna koolis, kus olin, valitses hea kord, siis ei tulnud kohavahetust mõttessegi. Saksa keelt oli terve ja lõbus õpetada, sest neis gruppides olid välja valitud õpilased, õigemini nad olid ise selle keele valinud. Rootsi keel oli sunduslik kõigile ja paljude tundide pärast nädalas vaevarikam. Klassides oli 30 õpilast, nende kirjandustööde parandamine oli aeganõudev ja igav. Karjäärivõimalused on pedagoogika tööpõllul piiratud ja kui aegamööda aru sain, mis tähendab direktoriks olemine ühes rootsi põhikoolis 500-600 õpilase ja 60-70 õpetajaga, peale selle laste vanemad, siis jõudsin varakult otsusele, et direktori kohale ma küll ei trügi!

Mitu suve proovisin koolijuhatusel palvel siiski direktori toolil istuda, kui korralised inimesed puhkusel olid ja keegi pidi asemikuks olema. Ei olnud teist niisugust leida, kes valmis oli paar-kolm nädalat oma suvevahetajast ohverdama. Töö seisis peamiselt kooli kantsleidaamidena kohvi joomises ja telefonile vastamises, et direktor oli puhkusel ja asendajal ei olnud asjast aimu. Palgalisa selleks ei olnudki nii väike. Paar ennelõunast tundi läksid ruttu ja peale lõunat oli direktori asetäitjal tihti tarvis ametiasjus linna peale minna lubadusega, et järgmine päev kindlasti jälle kohal olla ... Nojah, igastahes.

Rootsi koolides oli üks ametnik, kes oli midagi direktori ja õpetaja

Esimesed omapüütud kalad suvemaja järvest.

vahepealset. Tema amet koosnes ühest küljest tundide andmisest, teine pool oli administratiivne töö, mis oli seotud kooli majanduse ja õpilaste järelvalvega. Kui oli tegemist kooli inventari lõhkumise ja kas siis õnnetuse läbi või meelega, tuli see „järelvalve-õpetajal“ välja uurida ja süüdlased direktori juurde saata. Inventari uuenduseks ja õppevahendite sisseostuks määratud raha oli tema käes. Niisugune ametikoht vabanen nimelt 1985. aastal ja kuulutati õpetajate hulgas välja.

Koolijuhatus toetas mind ja Kungsbäckas kommuun määras mind „järelvalve“ õpetaja kohale. Palk oli õpetaja omast tunduvalt kõrgem ja aluseks kõrgemale pensionile. Peale selle oli oma töötuba. Kabinetis ringi vaadates hakkasid silma viletsad aknakardinad, ka suure kirjutuslaua ääres asuv tool oli nagu kõik kateedri-toolid klassitubades. Mu kunagine arheoloogiaprofessor oli mu esteetilist meelt jõudnud nii palju arendada, et otsustasin kohe uued kardinad ja uue tooli osta.

Sõitsin Göteborgi suuremasse kardinaärrisse ja jõudsin otsusele, et valged villased laest põrandani ulatuvad kardinad pidid toale teise ilme andma. Maksid küll kuus tuhat krooni, aga ega see minu taskust tulnud. Mulle oldi oma töötoa sisustamiseks vabad käed antud. Laua äärde valisin keerleva ja kiikuva tooli suure seljatagusega, et probleemide lahendamisel võiksin end kenasti *takatsi laska* ning asja igast küljest uurida ja parima lahenduse leidmiseks kaaluda. Nägin oma vaimusilma ees, et kena hallikas villane riie oleks toolile sobiv ja oleks kooskõlas valgete kardinatega. Tellisin tooli ära, see

maksis omajagu. Olemasolevad pildid seintel ei meeldinud mulle samuti. Andsin oma alateadvusele soovi midagi välja nuputada ja ei läinudki palju aega, kui meenus üks suur kassipilt Londonis Briti Muuseumis. Meil oli kombeks iga aasta veebruarikuus reis Londoni teha, kui koolis oli talvespordi vaheaeg. Seal õitsesid siis Hyde Pargi varakevadises rohus juba lumikellukesed ja krookused. Järgmisel reisirõõmsusega otsin selle pildi, kus istus peaaegu meetri kõrgune roheline kass egiptuse kunstistiilis, kuldrõngas ninas ja mõlemas kõrvas. Muretsesin sellele plakatile kitsa kuldraami ja pilt oli ilus, nii et tegi endalegi head meelt. Kolleegid käisid tihti vaatamas.

Õpetajate vahetus koolis oli minimaalne. Kes sinna koha said, need jäid pikemaks ajaks. Me sobisime kuidagi väga hästi kokku. Suuremat riidu ei tulnud ette, isegi kui näiteks käsitööõpetaja ei saanud minult rohkem raha õmblusmasinate uuenduseks kui kaks masinat semestris või koolikõõgis pidid pliidid ühe aasta veel vastu pidama, enne kui minu vaate järgi raha uute ostmiseks pidime välja andma.

Õpetajate toas valitses alati hea meeleolu ja norus istujaid ei olnud. Kui kellelgi mingisugune probleem õpilastega juhtus olema, aitasime kõik kaasa selle lahendamiseks. Hommikuti enne tundide algust rõkkas õpetajate tuba tihti naerust, kui mõni naljahammast oli „päeva anekdoodi“ jutustanud. Tegemist oli peamiselt poiste-tüdrukute lugudega, mõned naiskolleegid olid alati agarad minu tuppas jooksma ja mulle edasi jutustama.

Järg lk 6.

Nii see oli

Algus lk 5.

Üheksakümne aastate alguses toimusid koolipõllul suured muudatused. Enne allusid koolid riigile, nüüd viidi need aga üle kommuunide kätte. Muutusid õpetajate tööajad ja palgasüsteem, kuid mitte paremuse poole. Olen sellest kirjutanud paar pikemat artiklit Tallinnas väljaantavas Õpetajate Lehes. Tööst hakkas isu täis saama. Kui kuulsin 1994, et pensionile minek paar aastat varem ei vähendanud pensioni suurust nimetamisväärselt, tegin otsuse „vabahärra” seisusse üle minna. Tegevuseta olekut karta ei olnud. Olime jõudnud osta suvemaja ja elumaja Kungsbacka südalinnas. Hakkasin isaisade kombel tegelema aiandusega. Kahju oli küll kolleegidest ja suvevaheajast tundsini ka puudust, aga paratamatusega peab inimene vahel leppima. Suurel jumalagajätul tänas Kungsbacka kommuun tehtud pikaajase ja hinnatud töö eest Kuningliku Patriootilise Seltsi kuldmedaliga.

Reisimist on tulnud mu elus palju ette ja paljusid kohti on huvitav näha olnud, kokkuvõttes tahaksin aga kord veel tsiteerida Homerost, kes ütleb, et kus kandis ka inimene oma pesa teeb, needsamad elumured on ka varsti seal pesitsemas nagu igal pool. Et see tõesti nii on, see on mulle selgeks saanud inimestega siin ja seal vesteldes. Arvad nagu vasikas, et rohi on teispoole aeda rohelisem, aga tegelikult elus on mured ja eluraskused ühed nii Vahemere ääres kui karges Põhjalas. Tahaksin lõpetada ühe saksa-keelse ütelsega: *das grösste Wunder der Natur ist Sonnenschein auf Heimatflur*, st looduse suurim ime on päiksepaiste koduüel.

Kirja pandud 2006/07 talvel.

Soonda küla oo sõukse kohja pial, kust üle tie juoseb üks vie suon, sellest kua küla nimi. Vanast oo üetud, et mie elame ju sii kõikide jaligus. Küla vahelt läks läbi suur postmuantie ja mehed ise aedand tiha munakivited, mis vene kieli oo „jaitso kamennaja darooga“. Viimse sõja aal pidid inimesed leppima siit läbi läin ja peredes elan küll venelaste, küll sakslastega. Külainimesi aeti kodudest välja ikka sõja eest ää. Pisikeste lastega magati mitmed üöd küll rukipõllal, küll kadagakarjamual ja mettsas põesa all. Inimesed ollid aga väga ärkas mielega ja õppesid päris ruttu koa võerud kieli ää. Nõnna suust suhu oo rjaagituh ukhid lugusid sõja aast.

Esimene lugu

Mihkli Juula kietis potiga venelastele mune. Üks ülemus pärib Juulalt: „Kui kava sa neid mune kiedad?“ Sie vastas omatiada jaas vene kielele: „Kui üks muna oo horoshoo ja see aitab, siis võtan teesed kua välja!“ Saite aru! Venelane kehitas õlgu ja olli seletamisega rahul.

Teine lugu

Mihkilil elas Juulaga seltsis üks kurt-tumm Leena. Naesed riisusid põllal aina, kui tullid sakslased ja et Leena olli tie jaares, akkasid nad taalt midagid pärima. Kui Juula märkas, et Leena sakslaste keskel, viskas oma rāhe kus sie ja teene ja joosi ruttu seletama. „Sie naene nix sprehen ja ep kuule kua mitte.“ Sakslased lassid jalga, ise kättega vehkides. Ja nüid kasutasid nuabri-

Sõja jaligus

poesid iga kordas seda ütlemist ää, kui Nuudi papa poissa kojo üüdis, et neid tüele panna. Siis üiti kohe vastu: „Nix sprehen ja ep kuule koa mitte!“ No olli ikka ull lugu küll selle saksa kielega, kiskid ep kuule, kiskid ep näe!

Kolmas lugu

Sakslased köesid Suure-Tähve-na põllal kuapsuvargas. Juula nägi, et juba tulavad jälle ja üüdis öieti eleda jaalega oma õue pial: „Döitsland, Döitsland über alles, sakslased meie kuapsus jälle.“ Sõdurid kokkusid ja said aru, et neid kiideti ja lassid kohe jalga, ilma et oleksid midagi ää viin.

Neljas lugu

Vike-Nuka Kaita olli pisikse kasuga irmus jutukas ja käbe eit. Ta kudus inimestele villvatta ja aenuke mõet suuruse kohta olli ta oma mies – Maitu. Vuatas kundlele piale ja tiatas: „Natukse pikem kui meil Maitu“ või jälle „sutsu laiemi kui meite mies“. Nõnna kudus ta ikka üsna õige suurusega. Maitu - öieti Madis - olli külas suabassepp. Tegi lihtsamaid jalanõusid, parandas kummuapud ja tegi pätipakka. Tulli siis jälle üks sakslane abi otsima. Näitab oma katkist suabast. Kaita üksi kodu, laitab kimbatuses kässi ja riagib sulaselges saksa kielele: „Ih mies läks Tammikule.“ Selge kõik! Tammiku peret tiati ja pärast Kaita kiidab kõikidele, kui jaa võerkiel taal suus oo, oskab saksa sõduriga kõik asjad ää aada.

Viies lugu

Sie juhtus sõja lõppus, kui sakslased Sörve puole jalga lassid ja oma vägedega seltsis aeti kua suuri luomakarju, küll lehmi ja obussid ja lambud. Külainimesed aga kasutasid ää, et ilma peremeheta mõni luom omale lauta varjule aada. Mõni sai obuse, mõni vassika, aga külast väljas elav Andruse Liina olli sellest natuke iljem kuuln. Tulli suure juosuga, nõõrijuip käe, aga suaja põle midagid. Läks siis põllale, kus Mihkli Juula Maaali sõi, pani sellele paela sarve ja akkaskid sellega kojo puole minema. Ise valjusti seletades ja natuke „s“ tähte susistades: „Teeshed kõik shaid, ma põle shõjashuaaki shuan ja ma võta shelle omale.“ Aga Mihkli Juula põln mitte sellega nõus ja taris ikka oma lehma kojo tagasi.

Kuues lugu

Kõege valjem nann elas Matsil. Ta oli parasjagu titeootel, just viimase pial. Põllal oln loog laiali ja ilm kippus vihmale. Taris ruttu ein kokku panna. Eit tegi kaks suurt labu valmis ja siis ruttu kojo. Levalõemes olli taenas kerkin ja varsti taris leiba üles võtma akata. Levaahu tuli põles kenaste, kui äkitselt nannel kanged valud sies ja siis ta läks ruttu tahakambri ja sünnitaskid lapse üksi valmis. Siis läks tõi suuretuhi aast kuapsulehed, võttis levad üles, panni ahju ja alles nüid sai puariks tunniks pikali vissata. Nann oli juhtumisi üksi kodu, aga akkama sai!

Inna Sooäär

Murdevõistlus 2008, utsikad.

Motoring sai Collesteri tiiva alla

Muhu Motoringil täitus veebruaris aasta tublit tegutsemist. 2008. aasta 15. ja 16. veebruaril käis Muhu Noortekeskus võrrihuvilistega Abja-Paljuojal, kus sealne motoklubi tähistas oma 50. aastapäeva võrrihuvilistega. Muhu saar pani välja oma esimese esinduse – Mati Peeter Langi ning ainsa naissoost võistlejana Elis Pihli. Mõõdunud aasta jooksul kogunes võistluskordi kümnekonna ringis.

Muhu Motoring on maakonnas ainuke omataoline.

Noored käivad koos juhendaja Paavo Aaviku käe ja Collester OÜ katuse all. Soonda töökoja ruumid olid seni kütteta. Nüüd on töökoda köetav, samas asub ka auto-

remonditöökoda. Poisid-tüdrukud saavad kasutada kohapeal kõiki olemasolevaid tööriistu ning vajadusel küsida juhendaja õpetust. Ise putitatakse mootoreid, ise pannakse kokku masinate raamidki.

Majandussurutise ajal on ära langenud paljud sponsorid.

Algusest peale toetab motoringi Collester OÜ, Värvaltrans OÜ ja Lillevälja OÜ. Vald on toetanud igal kvartalil. Noortekeskus kirjutab projekte, saamaks toetust oma tegemistele.

Motoringi rahvas ootab inimestelt teateid, kellel on seismas vanu säärevärstajaid, mopeede, nende varuosi jms, tehnikale tullakse ise järele. Annetajaid peetakse meeles väikese meenega. Kontakttelefonid Arnek 5172357 või Paavo 5067502.

Tänu kõigile, kes on abistanud siiani ja nendele, kes abistavad edaspidi!

Liis Pallas